

Vluchtheuvel

En het gebeurde, toen Hij ergens aan het bidden was...

"Heere, leer ons bidden".

(Lukas 11: 1)

Je kent ze wel, die met geel grit bestrooide vluchtheuvels op onze kruispunten. Als automobilist rij je er omheen, als voetganger ben je er blij mee. Een veilige plek in het verkeer dat aan alle kanten om je heen flitst. Even een pauze, even rust voordat je verdergaat.

Een vluchtheuvel: is de kerk dat ook niet? Even tot jezelf komen in het – voor je gevoel – soms razende leven van elke dag. In de drukte van de markt, van even dit en even dat. Wat kan een open kerk dan ineens een oase van rust zijn in die bomvolle agenda. Die we vaak zelf vullen met alles wat 'moet'...

Maar niet altijd... Je agenda zal maar gevuld zijn met verdriet, met leegheid en niet weten hoe je verder moet. Het is er 24 uur per dag... Je dagen zullen maar getekend zijn door ALS of Alzheimer, door kanker of happen naar lucht. Wat kun je dan verlangen naar een vluchtheuvel, een veilige rustige plek waar je even op adem kunt komen. Of uithuilen.

Is de kerk voor jou zo'n vluchtheuvel?

Of zeg je zogenaamd nuchter 'ach, je moet toch weer alleen verder'. Heb je er wel wat aan, houden we elkaar niet vroom voor de gek? Ziet het er zo dadelijk buiten ineens anders uit...?

Nee, dat denk ik ook niet. Maar je kunt het – inclusief je eigen leven – wel anders gaan zien!

Want de stilte van de kerk is geen lege huls waarin je helemaal aan je zelf bent overgeleverd. Het is stilte die God vult met Zijn tegenwoordigheid. Het Evangelie klinkt dat Hij, Jezus, God-met-ons is. Met ons...

Met alles wat ons bezighoudt. Je hebt je boodschappentas toch niet buiten laten staan? Zo

mag je ook jezelf, met alle vreugde en verdriet mee naar binnen nemen.

En dan?

Dan doen we wat Jezus ons voordoet: bidden! Of is je dat te vaag? 'Praten met God' noemen kinderen dat vaak. Of lijkt je dat een fabeltje?

Zo-even stapte je de Oude Kerk binnen. Wat je hier zoekt, ik weet het niet. Maar ik wil je wel een zoekopdracht meegeven: zoek God! En Jezus, die God-met-ons is, doet dat heel concreet.

Meer dan eens bidt Hij alleen (Luk. 5: 16, 6: 12), maar vaak zijn Zijn leerlingen in de buurt; betreft Hij hen erbij (9: 18).

Hij, de Zoon van God, bidt tot Zijn Vader. Voor Zichzelf, voor Zijn leerlingen, voor Zijn wereld. Zo *bidt Hij voor ons*.

En als de leerlingen Hem vragen "Heere, leer ons bidden", dan *bidt Hij ons voor*. "Onze Vader, die in de hemelen zijt, ..."

"Onze" ... dat is niet alleen die van jou en mij, van ons met elkaar. Dat is allereerst dat wij, dat ik met Hem mee mag bidden! Zijn Vader de mijne...

Dan wordt de vluchtheuvel een oase. Je zou er willen blijven... Dat zal niet gaan, maar God-met-ons gaat wel mee de Oude Kerk uit. Want 'onze Vader' is de Schepper van hemel en aarde! Aan zo'n Vader heb je alles!

WGT

(Bewerking van de overdenking die ik hield in de eerste samenkomst van de Veense Alledagkerk)

(Volgende week wordt de meditatie verzorgd door ds. A. Tromp)